

Tien jaar Storioni Festival

‘JE KUNT HET VERGELIJKEN MET PAKJESAVOND’

In de eerste maand van dit nieuwe jaar viert het Storioni Trio de tiende verjaardag van het jaarlijks terugkerende Storioni Festival. Een terug- en vooruitblik met de gebroeders Wouter (viool) en Marc (cello) Vossen en hun *brother in arms* Bart van de Roer (piano).

TEKST: RUUD MEIJER, FOTO'S: MIKE ROELOFS, MERLIJN DOOMERNIK

Wanneer wij op een wat drulliger morgen het opgegeven telefoonnummer bellen, treffen we aan de andere zijde van de lijn het voltallige Storioni Trio aan, hetgeen de identificatie der stemmen soms lastig maakt. In een geanimeerd gesprek neemt Wouter vaak het voortouw, vult Marc hem aan, geeft Bart een visie die weer wordt beaamd door Wouter en becommentarieerd door Marc. Onderwerp van gesprek: de tiende editie van het Storioni Festival dat dit jaar *Designing New Traditions* als thema heeft. De formatie van het trio gaat overigens nog veel verder terug: de broers Wouter en Marc Vossen musiceerden al in een pianotrio waarbij hun moeder aan het klavier zat. Toen zij in 1995 besloot om het stokje door te geven aan iemand anders, suggereerde ze pianist Bart van de Roer als waardig opvolger. Een keuze waar de familie Vossen tot dusver nooit spijt van heeft gehad.

Wat zijn de ambities van het Storioni Trio?

‘Wij hebben een beetje atypische benadering van zowel het trio-spelen als het festival’, steekt Wouter Vossen van wal. ‘Het festival komt toch voornamelijk voort uit een enorm enthousiasme in combinatie met een lichte bezorgdheid. Maar om nou te zeggen dat wij de ambitie hebben om zoveel bezoekers, zoveel concerten of zoveel andere *targets* te willen halen: nee, dat is ons ding niet.’

Bart: ‘Tien jaar geleden was onze ambitie dat het publiek niet naar ons festival zou komen voor grote namen of bepaalde composities. In die gang van zaken, die eerder regel dan uitzondering is in de klassieke wereld, schuilt onze bezorgdheid. Wij willen juist dat het publiek op voorhand weet dat wij een mooi, interessant programma in elkaar kunnen zetten. Dat zij gewoon een kaartje kopen voor een leuke avond.’

Mag de term 'entertainment' in dat verband worden gebruikt?

Bart: ‘Die term is misschien net iets te licht. Ik denk eerder aan “ontdekkingsreis” of “open mind”. Dat mensen naar binnen gaan met de gedachte dat ze dingen tegemoet treden die ze misschien niet kennen. Mensen die het vertrouwen hebben gekregen dat, wat het ook is, zij iets te horen krijgen waar ze iets mee kunnen. Dat ze niet een klap in het gezicht krijgen, maar dat er eerder wat luikjes geopend zullen worden.’

Versillen de ambities met betrekking tot het festival met de ambities die het trio bij de oprichting had?

Wouter: ‘Als jong trio ben je natuurlijk voornamelijk bezig met het ensemble zelf. Je moet het repertoire leren kennen, je moet heel veel nieuwe noten leren kennen om daar vervolgens verdieping in aan te brengen. We hebben veel les gehad van beroemde musici, hebben veel concerten gegeven met beroemde musici: eigenlijk het vervolmaken van het triospelen.’

Marc: ‘We hebben wel wat speerpunten. Zo zijn we alle drie absoluut verslingerd aan de Beethoven-trio's. Ook zijn we pleitbezorgers en ambassadeurs van het tripelconcert, het concert voor drie solisten. Niet alleen dat van Beethoven, we spelen er inmiddels ook een stuk of twintig, vijftientig van andere componisten.’

Je hebt grofweg twee soorten musici: de beoefenaars van de klassieke canon en de avant-gardisten die zich louter bezighouden met eigentijdse muziek. Jullie doen beide. Hoe breng je die twee werelden in je hoofd bijeen?

Wouter: ‘Volgens mij zijn die werelden niet zo uiteenlopend. De canon moet je benaderen alsof de componist nog leeft en naast je kan zitten om te kijken wat hij heeft bedoeld. Dat moet je met eigentijdse stukken ook doen, maar daar heb je de luxe dat je hem even kunt bellen om verduidelijking te vragen.’

Marc: ‘We werkten bijvoorbeeld ooit met een beroemde componist en hadden een specifieke vraag aan hem. Toen wij hem die stelden, antwoordde hij: “Uh, dat zou ik >

echt niet weten". Dat vonden wij wel een grappig antwoord. Omdat wij ons ook weleens afvragen: Wat zou Beethoven hier in godsnaam hebben bedoeld?'

Wouter: 'Er zit wel een rode lijn in de afgelopen twintig jaar, namelijk een ontembare honger naar het onbekende en

'We hebben een ontembare honger naar het onbekende en zijn nieuwsgierig naar alles'

nieuwsgierigheid naar alles. Het gebeurt maar zelden dat we besluiten: dit is helemaal niks voor ons.'

Bart: 'Het is de heilige plicht van de kunstenaar om altijd dingen uit te probe-

ren. Als je kiest voor de gebaande paden of voor wat voor jou al bekend is, dan leidt die weg vaak toch tot bloedarmoede.'

Wouter: 'Je noemde net de beoefenaars van de canon en de avant-gardisten, maar daar hoort natuurlijk ook de oude muziek bij. Ook dat doen wij. Wij spelen de Beethoven-trio's niet alleen op een Steinway, maar ook op authentieke instrumenten. Juist dat samenbrengen van tradities brengt ons veel.'

Is het niet lastig om op alle drie die vlakken tot vijf cijfers achter de komma te gaan?

Wouter: 'Het is sowieso lastig om te denken dat je de waarheid in pacht hebt, dat je precies weet hoe je bepaalde stromingen zou moeten interpreteren. Want we waren er allemaal niet bij en het blijft toch allemaal heel persoonlijk. In ons boek staat een – vinden we zelf – een hele mooie quote: "Laten voelen wat wij voelen".'

Als we kijken naar jullie aanpak van 'Le Malade Imaginaire', jullie visie op het toneelstuk van Molière, dan ontstaat de indruk dat het Storioni Trio streeft naar wat de Duitsers zo mooi een 'Gesamtkunstwerk' noemen.

Wouter: 'Dat is mooi gezegd. Dat concert vindt plaats in Sectie-C, één van de meest bruisende locaties in Eindhoven, waar meer dan honderd kunstenaars en designers hun werkplek hebben. *Le Malade Imaginaire* wordt gemaakt door componiste Genevieve Murphy en ontwerper Lucas Maassen. Het is wel grappig om te weten dat Lucas een stoel maakte die door Genevieve werd ontworpen en dat Genevieve een pianotrio componeerde op basis van de noten die Lucas op de computer programmeerde. In dit theatrale concert komen de kunstvormen inderdaad samen.'

Bart: 'We streven er wel naar dat het al begonnen is wanneer het publiek binnenkomt en dat het ook niet helemaal duidelijk is wanneer het ophoudt'.

Het programma is dit jaar weer overweldigend. Waar kijken jullie het meest naar uit?

Wouter: 'Nu krijg je waarschijnlijk drie antwoorden...'

Marc: 'Ik kijk uit naar de *Sonate voor cello en piano* van Rachmaninov, want die wilde ik altijd al spelen. Nu hebben we een fantastische pianist, Nelson Goerner, en nu gaat het eindelijk gebeuren. Ik kijk daar enorm naar uit!'

Bart: 'Ik vind het moeilijk om het vast te pinnen op één ding. Ik vind het altijd ontzettend leuk wanneer we gaan repeteren met z'n allen. Het concert is natuurlijk het uiteindelijke resultaat, maar het werk achter de schermen met andere musici die je niet iedere dag ziet, maar inmiddels wel goed kent, vind ik minstens even leuk. Samen door zo'n partituur heen gaan, is voor mij toch wel het hoogtepunt van het festival.'

Wouter: 'Nou weet je, dat samenstellen van het programma, het ontvangen van je collega-musici, het repeteren, het samenzijn met je publiek – dat hele proces vind ik altijd het beste te vergelijken met pakjesavond. Je weet dat het gaat gebeuren, je weet misschien ook al wat er in de pakjes zit, maar je moet ze nog even vast houden. Dat alles bij elkaar is écht waanzinnig!' ■

Storioni Festival, 18 t/m 29 januari 2017, op diverse locaties. Meer informatie: www.storionifestival.nl